

kvindelige Arbejdskraft, som er overflødig i Hjemmene, kan anvendes andet Steds og saaledes ikke mere falder Hjemmene til Byrde.

Saa langt kan vistnok de fleste være enige.

Men ud fra disse Forudsætninger bør vi blive enige om endnu et Punkt, det vigtigste.

Af alle de Livsgjerninger, som Naturen, Samfundet og Fædrelandet stiller Kvinden i vor Tid, er ingen Livsgjerning eller Opgave betydningsfuldere og vigtigere end den, som stilles hende i Hjemmet. De fleste Livsomraader kan klare sig uden Kvinden, selv om man tror, at *alt* bliver bedre styret, hvor Mand og Kvinde — Menneske som saadant — faar frem deres dobbelte Idealer. Men Hjemmene kan ikke undvære Kvinderne. Derfor bør det være vor Tids Opgave at faa Kvinderne til at forstaa, at til denne egentligste og vigtigste Kvindegjerning trænges *de bedste Kvinder og de bedst uddannede Kvinder*.

Naar vi ser paa den Uddannelse, vore unge Piger faar nu til Dags, kan vi ikke være blinde for, at den ofte i udpræget Grad udygtiggør dem til at være gode Hjemmets Kvinder. Fra det sjette Aar af tager Skolen dem, og de faar, ofte i Samskole med Gutterne, en Uddannelse, som i alt for høj Grad tager Sigte paa deres Forstand og forsømmer deres Hjærteliv. Foruden den fundamentale Fare, som ligger i fra Barndommen af at behandle de to Køn som et Fælleskøn, hvorved Kønnenes Særpræg har let ved at udvidskes, hindrer dette Pigerne i at faa Tid og Plads for meget af det, som de trænger til for

at opdrages til gode Kvinder. Da Skolen er anlagt paa, at der de første Ungdomsaar skal holdes Skridt med Gutterne, er det en almindelig Erfaring, at Smaapigerne kan være blevet en 16—18 Aar, alt efter deres Skoleuddannelses Art, uden at der er blevet Tid eller Anledning til at lade dem faa nogen som helst Indsigt i Hjemmets Arbejde og Drift. Og naar saa Skolen og de boglige Eksamener er færdige, bliver det meget ofte de „flinke“ Pige-børn, som hurtig kommer i „Stillinger“, og kun de rent undermaalsbegavede, som anbringes hjemme eller „borte i Familier“. Her mener jeg, Mødre og Fædre viser en Mangel paa Forstaaelse af Hjemmets Betydning for Samfundet, som kan komme til at blive yderst skæbnesvanger for vort Folk. Følgen af denne Praksis er nemlig, at det ikke bliver de bedste og de bedst uddannede Kvinder, vi faar i vore Hjem. De „uddannede“ Kvinder er som Regel ikke uddannede for Hjemmet, men for Skoler, Kontorer eller hvad det nu kan være. Og de, som bliver tilovers til Hjemmene, har liden eller ingen Uddannelse.

I Bevidstheden om, at det er Kvinden, som skaber Hjemmet, maa Hjemmene i langt højere Grad end nu tage Sigte paa at udruste de unge Kvinder med alle vor Tids Betingelser for at kunne skabe gode Hjem. Hvor megen boglig Kundskab en ung Pige har, er hun ikke skikket til at danne et eget Hjem, hvis hun ikke kan bygge og lede et saadant. Og i de fleste Tilfælde bliver det dog sit eget Hjem, hun gennem Ægteskab faar som Livsopgave. Paa den anden Side vil hun i al sin Ger-